

sion, Rekonstruktion kunde jeg sige, kunde gaa igennem Rigsdagen i den ganske korte Tid, der stod til Raadighed — de Herrer vil huske, at det var lige forud for Sommeren og den tyske Rigsdags Hjemsendelse — saa svarede disse Embedsmænd rent ud — ja, jeg siger det uden at ville fornærme nogen af dette høje Tings Medlemmer — med et meget haanligt Skuldertræk: Aa, pyt, Rigsdagen, det er det mindste af alt. — Det er den Slags Udtalelser, der fylder en dansk Toldpolitiker med stærk og levende Misundelse. Og jeg er ganske sikker paa og klar over, at her i Landet er for det første Toldlovene — de være sig nok saa udmærket tilrettelagte fra Administrationens Side, og jeg vil gerne ubetinget anerkende Administrationens Indsats i saa Henseende — aldrig lagt saaledes til Rette, at alle Interessesætninger — trods Artikler i „Vorwärts“ og trods Artikler i den danske Presse — er afvejet mod hinanden, saaledes at det hele er lagt til Rette og Traadene er samlet bag Kulisserne. Det har vi endnu ikke opnaaet her i Danmark. Det vilde være en uvurderlig Fordel for os, om vi kunde faa et saadant Organ. Det vilde være en uvurderlig Fordel, om det ikke var Rigsdagen, der skulde have baade det første og det endelige Arbejde i saa Henseende, og det vilde maaske føre til, at den danske Rigsdag virkelig kunde træde i Toldlovsrevisionsforhandlinger, uden at man paa Forhaand vidste, at nu kunde man godt konstituere dette Udvalg for mange, mange Aar frem i Tiden. Naar det imidlertid trods alt og trods Forandringen fra Forslaget til den endelige Lov, en Forandring, der netop lægger Hovedvægten fra Kornavl over til Forædlingsdriften, virkelig lykkedes uden Spor af politisk Risiko, kun med en i øvrigt let forstaaelig Modstand fra Socialdemokratiets Side, fordi visse af disse agrariske Toldsatser virkelig var vel høje, deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Pinstrup — saa var det — det skylder jeg at erkende — ikke blot, fordi det hele var saa glimrende tilrettelagt, men ogsaa fordi Kærnen i den tyske Toldlov netop var det handelspolitiske. Regeringen kunde være udsat for nok saa stærke Angreb paa selve Tarifferne og de enkelte Satser og deres Virkninger, men saa snart den sagde: Dette er vort nødvendige Forhandlingsinstrument for at opnaa heldige Handels-traktater med de store Lande, vi skal i Forbindelse med, saa forstummede al Kritik og den meste Modstand i den tyske Rigsdag. Saaledes blev den tyske Toldlov

netop anlagt som en udpræget Forhandlingslov.

Nu er det jo saaledes, at i toldpolitisk Henseende har vi Mestbegunstigelsestraktat med Tyskland. Vi skulde altsaa eo ipso faa alle Fordele, som Tyskland indrømmer andre Lande i sine Traktatforhandlinger. Vi kunde altsaa haabe paa, hvis vi fulgte vore Idealer og vore Ønsker, at andre Lande maatte være meget dygtige til at forhandle sig Fordele til, og saa kunde vi sidde ganske roigt og indkassere dem, om jeg saa maa sige, ret billigt for os. Det kunde være tiltalende nok, i alt Fald for visse Betragtninger. Men Udviklingen har gjort Mestbegunstigelsesklausulen fuldkommen illusorisk. Og det er detop det, der er det vigtige, det er det centrale, som vi præsenteres for i den tyske Toldlov, og det er netop det, vi slet intet hører til i det ærede Medlem Hr. Pinstrups Omtale af den tyske Toldlov. Thi hvis vi kunde være sikre paa Mestbegunstigelsen, saa kunde vi som i saa mange andre Retninger herhjemme lade andre gøre Arbejdet for os og selv tage Fordelen. Saa kunde vi haabe paa, at Tysklands Naboer var udstyret med dygtige Forhandlere og en dygtig Forhandlingsbasis og lade dem opnaa Fordelene for os. Det er imidlertid ikke saaledes for os. Tyskland har ganske vist Naboer, der har dygtige Forhandlere og et godt Forhandlingsgrundlag. Det har f. Eks. Belgien. Belgien har i toldpolitisk Henseende en Dobbelttarif, og gennem en dygtig Anvendelse af den og sin øvrige Stilling har Belgien faaet en Mestbegunstigelse for Hesteeksport, saa Belgiens Heste kun svarer 150 Reichsmark, som det tidligere har været fremhævet i denne Sal, medens vi derimod stadig svarer den højeste Sats, 500 Mark. Naar man spørger Tyskerne: Er en Hest da ikke en Hest?, saa svarer de: Jo, det er den ganske vist, men en *belgisk* Hest er nu alligevel noget andet!, og Resultatet er i hvert Fald blevet, at der for den belgiske Hest kun betales 150 Mark i Told, mens der betales 500 Reichsmark af den danske, eller rettere, der betales ikke 500 Reichsmark for en dansk Hest, for den kan ikke betale 500 Mark, det kan Prisen ikke bære, den er *udelukket* fra dette Marked. Bag dette Forhold skjuler sig det, at Tyskland har Brug for de belgiske Heste som Avlsheste, medens de danske Heste er ubehagelige Konkurrenter af den Art, som vi selv oversvømmes med herhjemme, navnlig for de lettere Hesteracers Vedkommende.

Det tragikomiske i Brugen eller Misbrugen af Mestbegunstigelsesklausulen ses i